

דברי הכפר

"הימים חולפים, שנה עוברת
אבל המנגינה לעולם נשארת"

גיליון מס' 2016 *כ"ט אלול תשס"ו* 22 בספטמבר 2006

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ש
ה
ט
ו
ה
!

מהעורכת

שנת תשס"ו מסתיימת לה, עם תקופת ההתאוששות של כולנו מהקיץ הקשה והמתיש, שעבר על כולנו. שוב אוספים אנחנו את כל האנרגיות והעוצמות שהיו לנו מהשנה החולפת וממשיכים לקראת טוב יותר שיהיה – ואכן יהיה. בתקווה לשלום כאן בינינו, לשלום עם שכנינו לשלום בעולמו של האדם.

עוד שנה באה לסיומה, ובפתח שנה חדשה שולחת אלינו חיוך של תקווה חדשה, מתוך מעגל של זמן שחוזר על עצמו שוב ושוב.

בחודש תשרי, אחרי סליחות ותפילות צום ותשליך, נשב לנו בסוכה כמו שעשו אבותינו במדבר, שוב נאכל סופגניות בכסלו, "ובטבת - ברד".

נחייך אל שמש רעננה של שבט – חג לאילן ונצא לטעת באחו עוד עצים חדשים, שאף פעם איש לא יציתם. באדר נתחפש ונשמח בין עד לא ידע, בניסן שוב נצא לחירות.

באייר נביט למדינה בעיניים, נפלל שבגיל כזה תחכים סוף סוף, וכל אזרחיה יהיו שווים בעיניה, העוני יחלוף מן העולם ועבודה תהיה לכולם, הקבלה והנימוס, כבוד האדם יחזור למקומו.

בסיוון נקטוף פרי ביכורים ונקבל את התורה עם המון מאכלי גבינה טעימים. בתמוז ואב נשב מול המזגן, או נטבול בבריכת השחיה ובים.

ובאלול – שוב יבוא הסתיו, נביט לאחור איך חלפה לה עוד שנה, ולא הרגשנו. כי שקענו בתוך חיי שיגרה נפלאים; עבדנו, נפְּשְׁנו, שמחנו, שְׂבַעְנו וְרָוִינוּ, היינו ערבים זה לזה.

ואז תוך עשייה שוב תעמוד לה בפתח שנה חדשה. עם תחושה שנולד בנו משהו חדש, אמונה תמימה יותר, שמחת חיים רבה יותר, כמיהה עזה יותר, דחיפה נוספת לקום ולהתחיל משהו חדש שיבטא רק אותי ובאמת אותי. תחושה שגדלנו, שכולנו כבר שונים ממה שהייתי קודם. ונתחיל שוב מהתחלה, ויבוא היורה וגשם בעיתו והשמש תזרח....

ומכאן מעל דפי "דברי הכפר" שחגגנו לו 2000 גיליונות השנה, אני רוצה להודות בשם כולנו לכל מי שעזר לנו השנה. לצוות העלון שמלווה אותי בדרך, לכותבי הפירוים הכישרוניים שאספו עבורינו את המיטב. לכותבי השירים והסיפורים, לאלה שחלקו עימנו הגיגים ושאליות, תשובות, והרהורים. ולכם לקוראים שמחכים לעלון וקוראים אותו בשקיקה מידי שבוע.

תודה רבה רבה! לכל מי שתמך, עודד, החמיא, האיר והעיר. ואבקש גם סליחה מכל מי ששיגעתי והטרחתי! שנה טובה!

שושנה שרקי.

לכל חברי הקיבוץ ותושביו.

ברצוני לברך את כולנו לקראת השנה החדשה, היא שנת תשס"ז בלוח העברי. אנו סוגרים שנה לא שגרתית, שנה של התפתחות הקהילה במספר מישורים: בחלקה הראשון של תשס"ו סיימנו את שלב חוברת העקרונות בנושא שיוך הדירות והנחנו תשתית, כך אני מאמין, לקידום המטרה הסופית - שיוך הדירה בפועל לכל חבר/ה בכפר הנשיא.

במקביל, החלה השכונה הקהילתית לרקום עור וגידים וגם אם "חטפנו בומבה" (תרתי משמע) במלחמה האחרונה, הפרוייקט חי וקיים ואנו עומדים לפני בנייתן של מספר יחידות דיור נוספות.

במקביל להתאוששות הצפון כולו, אנו מקווים לחידוש התנופה גם בנושא זה. אם הזכרתי את המלחמה, זאת הזדמנות גדולה להגיד תודה לכל אותם בעלי תפקידים רשמיים ושאר אנשים טובים, אשר תרמו ממרצם ומיכולתם להתארגנות המרשימה של הקיבוץ בכל תחום נדרש. קצרה היריעה מלפרט כאן את כולם, אך המאמץ הכולל נשא פירות משובחים ובפעם המי יודע כמה, הוכחנו לעצמנו שאנו גרים במקום מיוחד.

ממש לקראת סיום השנה, קלטנו את גרעין "צבר" – צעירים הבאים מארה"ב על מנת לשרת בצה"ל. הקליטה נראית טובה וכאן המקום להודות לכל המשפחות שהסכימו לאמץ בן/ת גרעין ולהיות להם למשפחה בזמן שירותם הצבאי. גם זהו פן המצביע על חוזקה של החברה ועל נכונותה לתרום ולעזור.

בשנה היוצאת עזבו אותנו שלושה חברים לעולם שכולו טוב: רות נאי, בוב הארט, ומשה בן-חיים, זיכרונם לברכה. זוהי דרכו של עולם ונותר רק לחזק את כל בני משפחות הנפטרים ולאחל להם שימצאו את הדרך להמשיך בחיים טובים למרות הקושי.

אשר לשנה הנכנסת, אומר רק שהמנדט העיקרי שקיבלתי הוא המשך חיזוק היישוב וייצובו, מבחינה כלכלית וחברתית כאחד, ועל כך אנו שוקדים ללא לאות. בברכת "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה".

ברוך כהן

ברכה מאגף חב"ר

בטקס ראש השנה אנחנו נוהגים להזכיר את הכוהן הגדול שהיה מברך את באי בית המקדש בברכות לפי א-ב. ואני לא כוהנת ולא גדולה, אבל ברכות יש לי בשפע וגם לסדר אותן לפי הסדר אני יודעת.

תמיד אנחנו מברכים את עצמנו בשנת **אושר** ואף אחד לא יודע מה הוא ואיך משיגים אותו. אנסה ביחד אתכם למצוא את המתכון המתאים לאושר. בראש וראשונה אני מאחלת לכולנו **אהבה** כי היא החשובה מכולן וכשהיא באה עם כל שאר הברכות או מקצתן צפוייה לנו שנת אושר.

ומיד אחריה אני מאחלת לנו את **בריאות** הגוף והנפש, שאם אין לנו אותה איננו יכולים ליהנות משום דבר אחר. **וביטחון** שכבר הרגשנו לאחרונה וגם הרבה פעמים קודם, שכאשר הוא חסר, שוב אי אפשר ליהנות משום דבר אחר.

שתהייה שנת **גיל** במשמעות של שמחה, ושנדע להעריך את כל **הדברים הטובים** שמסביבנו. שתהייה זו שנת **התפתחות והתקדמות** לכל אחד במישור האישי ולנו לכולנו במישור הקיבוצי.

שנדע לעשות **ויתורים** לא כדי להרים ידיים אלא כדי להגיע לפשרות, שיאפשרו לנו לחיות ביחד. **שזאטוטים** ימלאו את המדרכות כדי שנהייה **חברה רב גילית** ועליזה ויהיו לנו הרבה **חברים** שיפיגו את הבדידות ויחזקו אותנו.

שנזכה ל**טל** ומטר בדיוק במידה הנכונה, **שהטבע** יצמח ויפרח, ונזכה ל**יבולים** טובים וניהנה מכל ה**יופי** הזה סביבנו. אז גם **הכלכלה** תבריא ותשגשג ויהיה לנו כמובן יותר **כסף**.

שתהייה זו עוד שנת **למידה**, שכן אף פעם איננו גומרים ללמוד ובכל גיל ובכל מצב אנחנו לומדים משהו חדש.

שתהייה לנו שנה **מתוקה ומוסיקלית** (אותי משהו מתוק ומוסיקה טובה מרגיעים), שנת **נחת** מהילדים והנכדים והנינים (וגם מההורים).

שנדע לגייס **סבלנות** למה שלא מתקדם מספיק מהר ו**סובלנות** לזר ולשונה ולאחר. ומי ייתן ותהייה לכל אחד מאיתנו **עבודה ופרנסה** וכל אחד יקום בשמחה בבוקר ויוכל לגמור את החודש בכבוד, ולתרום את חלקו לקיבוץ.

שתהייה זו שנה של **צחוק** ולא נאבד את ההומור המוסיף לנו טעם לחיים. שנה של **קבלת הזולת** כפי שהוא, בלי שנאה וטינה ושאר רעות חולות.

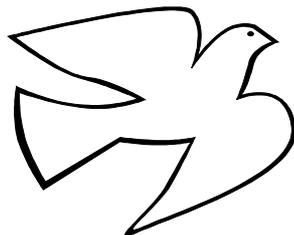
שתהייה לנו **רווחה אישית ורווחה כלכלית**.

והלוואי הלוואי שיבוא סוף סוף **שלום** עלינו ו**שלווה** ושקט ולא נאבד חלילה את **התקווה** לחיים טובים יותר בקהילה **תרבותית ותוססת**.

ואם כל אלה יתגשמו ויבואו עלינו, אין ספק שנשיג את **האושר** הנכסף.

שתהייה שנת תשס"ז הבאה עלינו לטובה שנה מאושרת.

נורית אורן

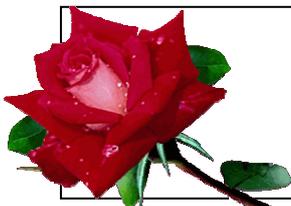

ימי הולדת

24/9	קני וויטהם אנדרו סימונס סלע בלומנטל (נכד-גליק)	28/9	עמית חייט עמית דדוש
25/9	קיינן ארנברג (נכד) ענר גלבווע (נכד- ר. כהן) מייקל ומאיה פורסטר (נכדים)	29/9	שוש אפשטיין יאיר דוארי
27/9	קורין שפרונג טלית עומר עומרי בן-חיים (נכד) יערה ואיתן וויסבקר	30/9	שני בלומנטל (נכדה-גליק) דניאל שור (נכד-ג'קסון) נמרוד סולומון (נכד)

ימי נשואין

27/9	טל ויאיר אשכנזי אורן וניקול מנדזיגורסקי
28/9	רות וג'אק גולן - 60 מרגרט ועומרי קופף
29/9	מופי ואברי גליק

נזכור

ז בתשרי תשס"ג	13.9.02	ניל שרקי
ח בתשרי תשכ"ו	13.9.75	גב' רוז מסר

מאצ'ו פיצ'ו מת הזמן

(סיפור לראש השנה ולימים הנוראים)

א.

למעלה, בפסגות המשוננות של הרי האורובמבה בנו בני האינקה את עירם האבודה- מאצ'ו פיצ'ו הנהדרת. בפרץ אדיר של שלמות בנוה. כמו בהרף עין של האלים. תתארו לעצמכם, בבת אחת רחשו כיכרותיה בני אינקה חרוצים (רק לפני שניה לא היה שם כלום) ושווקיה מלאו בהמולת רוכלים. אל אריגי הצמר הצבעוניים של מאצ'ו פיצ'ו היו עולים כפריים לרגל מכל קצוות הממלכה שהשתרעה עד למקום שממנו זורחת השמש.

צליינים שוטטו ברחובותיה השוקקים כשהם מכוסים בברדסים כהים. מלכיה משלו ביושר בהיכלותיה וכוהניה זבחו בהדר קורבנות אדם לאלים רבי עוצמה על מזבחות האבן הנהדרים. יום אחד קמו ונטשוה. באותו הרף עין של האלים היו השווקים הצבעוניים לחול, והכיכרות ההומות כוסו באבק הזמן. היום רק הרוח תקונן במקדשים את געגועי האבן לדם הקורבנות. היום מאצ'ו פיצ'ו היא סתם עיר אבודה וצופנת סוד, אי שם בפסגות המשוננות של הרי האורובמבה.

ב.

בעצם השאלה היא מהי המציאות. או ליתר דיוק מהי מציאות. או כמו שסבא שלי (מצד אבא שלי) מוריס אוחנה, היה נוהג לומר לאבי ז'אק במרוקו: "המציאות היא מה שרואים. לא מה שחושבים". סבתא ז'ורז'ט, ששמעה את דבריו מהמטבח המסתורי שלה, הייתה צוחקת ואומרת: "מוריס אל תבלבל לילדים את המוח עם הפילוסופיות שלך. המציאות היא מה שאוכלים. יש אוכל ישנה מציאות".

סבא היה מסתכל בה באהבה גדולה ושניהם היו צוחקים צחוק טוב של אנשים היודעים שהמציאות מורכבת מהרבה דברים, ושבעצם למרות שהם אומרים דברים שונים, הם מתכוונים לאותו דבר. אחר כך עלו לארץ ישראל. וסבא וסבתא כבר לא צחקו להרבה זמן.

ג.

עונת שלהי הקיץ, המכונה במקומות אחרים סתיו, קשה לבני האדם, שתמיד הם באים אליה מתוך שרפת הקיץ כפליטים. רחל אוחנה מתבוננת סביבה ורואה איך בני האדם אוספים בערמות את מעשיהם המתים שנותרו מאחור. בלילות היא שומעת אותם מקוננים ברוח הנושבת אל הירח החיוור. במשק רך חולפים מעל לראשה משולשי עופות נודדים, זועקים מרה את שירת כוכב הצפון החורץ געגועים על אישוניהם הדולקים. לפעמים נידמה לה שכל העולם עומד ולרגע חולף של טוהר היא רוצה לבכות ולהיאסף אל מותה, כמו עונות השנה, כמוהן לשוב מחדש לעד.

ש
ה
ה
ט
ו
ב
ה
!

ד.

כשנולדתי, כשבעים שנה לאחר פרוץ המאה העשרים, לאבי ז'אק לבית אוחנה מקזבלנקה ולאימי מירה'לה לבית ליכטנשטיין מלובלין, קראו לי רחל אוחנה. למרות שכשנולדתי שרר שקט מפחיד, כוסה עד מהרה השקט בהמולתה המרגיעה של מלחמה.

הייתה זו מאה שהחלה עם המון תקוות שעד מהרה הפכו להיות אידיאולוגיות שוחרות טוב לבניו ובנותיו של המין האנושי. הייתה זו מאה שאמרה הייתה להיטיב עם המין האנושי.

בתוך כמה עשרות שנים הפכה התקווה לשיפור חיי האדם לחדוות רצח קטלנית, שרק הלכה והשתכללה ממלחמה למלחמה. וכך קרה שמה שארע לכל האנושות במאה העשרים הותיר את טביעת אצבעותיו הנחרצות גם על תולדות חיי שהחלו להירשם אי-שם בשנות השבעים.

ה.

"לאדם יש תקווה גדולה אבל זיכרון קצר". את הכתובת הזאת גיליתי אני רחל אוחנה, בין שרידיו של גטו ורשה החרב. היא הייתה חרוטה על קיר הרוס של בלוקים וכמעט טושטשה כבר לגמרי. הייתי במסע אישי לפולין יחד עם אבי החי ואבותיה המתים של אימי.

לאשק קולקובסקי עדיין לא חיבר את "אגדת הקיסר קנדי" וקישלובסקי עוד לא הביא לאוויר העולם את יצירת המופת שלו ה"דקלוג" (עשרת הדברות). אפילו "חיי הכפולים של ורוניק" לא היו עדיין אופציה תרבותית אלטרנטיבית. מאחר וכל אלה עוד לא נוצרו, לא הייתה סיבה שלא לחשוב שכל הפולנים הם רעים. ולכן הסתובבנו והתבוננו בטינה אל כל הפולנים שחלפו על פנינו ברחוב. בעצם, מה עוד יכולנו לעשות?

שם נזכרתי פתאום, בפתחה של חנות אפלולית, בסיפורה של הדודה בלה: דודה בלה נולדה בעיצומה של מלחמת העולם השנייה בצד הארי של ורשה. כתשעה חודשים לאחר שאימה, הדודה בלומה, נאנסה על ידי חייל גרמני שהבטיח לה להיות נחמד. עד גיל שש הסתובבה דודה בלה עם צלב לצווארה ושרה "אווה מאריה" בקול דק כל יום ראשון בכנסייה. דודה בלה הייתה ילדה גבוהה וחזקה כקוזקית שהנהיגה את כל הבנות במשחקהן ברובע מאנשבסקי. עד גיל שש.

בגיל שש אחזה הדודה בלומה בידה בכוח ומשכה אותה לעבר המקום "שלא הולכים אליו" - גטו ורשה ההרוס.

דודה בלומה הצביעה בידה לעבר הגטו ושאלה בקול חנוק מדמעות: "את רואה את זה?" דודה בלה בת השש נשאה עיניה והסתכלה בסקרנות גדולה על המקום ש"אסור ללכת אליו" וראתה: "ערמות של לבנים שבורות. שברי זכוכיות. פחיות חלודות. גלי חלומות נשברים". אז הוסיפה דודה בלומה ואמרה משפט שדודה בלה בחיים לא תשכח: "אל תשכחי אף פעם שמפה באת!". כך נודע לדודה בלה שהיא יהודיה.

אחר כך עלו לארץ ישראל. עם המון תקוות כמובן. כמו כולם. היום כשדודה בלה עוצמת את עיניה בעייפות מול הטלוויזיה, היא שומעת באוזן אחת "אווה מאריה" ובאוזן השנייה את הנערים מוילנה מזמרים בשמיים בקולות של מלאכים. דודה בלומה מתה כבר מזמן. סוף סוף היא במקום אחד. ובתה דודה

בלה, שאינה מסוגלת עוד לחיות במקום אחד, חיה בהרבה מקומות, כהוכחה אחת ניצחת לכך שהחיים למרות הכל ממשיכים.

1.

בעצם השאלה היא מה זה שיגעון?

כשאני באה לבקר את סבא אברהם ליכטנשטיין, אבא של אימי, בבית משוגעים, הוא מסתכל בחשש לצדדים ואחרי שהוא מפשיל שרוול ומראה לי את המספר שעל ידו הוא אומר בלחש כאילו הוא מגלה לי סוד מסוכן: "כל יום אחר הצוהריים אני ניגלה לאלוהים. מבויש וניכלם הוא מסתתר מאחורי הדלת ומנסה להסתיר את פניו כדי לא לראות את פני המאשימות. אני שואל אותו לשלומו והוא עונה לי בקול חנוק מדמעות, אני נוזף בו וכועס נורא והוא בוכה כמו ילד קטן ומתחנן שלא אעשה לו"...

סבא אברהם משתתק ועיניו מתמלאות פתאום בדמעות של כעס וכאב. הוא מטיח את ראשו בקיר ואני מתחננת בשקט שאף על פי שיתמהמה, ברגע האחרון, יעלה קולה של האחות להושיענו ברחמיו.

2.

סיכום זמני (מה זה זמן?):

תחילת האלף השלישי במאצ'ו פיצ'ו מת הזמן סבא וסבתא החיים והמתים של רחל אוחנה לא מחייכים עוד בארץ ישראל אנשים מקוננים ברוח הנושבת אל הירח החיוור מבקשים להיאסף אל מותם ולהיוולד מחדש גם אחרי גטו ורשה לאדם תקווה גדולה וזיכרון קטן ובכל זאת החיים ממשיכים דודה בלה מנסה לשמוע אותו דבר בשתי האוזניים לא יכולה באוזן אחת היא ארית ובאחרת היא יהודיה אלוהים ניצב ניכלם מול חורבות גטו ורשה מנסה להסתיר את פניו שלא לראות את פנינו המאשימות ואנחנו אנחנו שלוקחים חלק בסיפור אם מרצון ואם לא ממשיכים לקוות כמו בכל פעם ששנה באה אל קיצה ומתחילה לה שנה חדשה שעוד יהיה טוב ושגם אנחנו כמו עונות השנה עוד נשוב מחדש לעד...

דודו פלמה ראש השנה תשס"ז

בית כפר-הנשיא

משתתף בצערם של איליין ואלן איסטון

וכל בני המשפחה

עם מותו הטרגי של הנכד

תום ז"ל

בנם של בריאן ודולי מלונדון

שלא תדעו עוד צער

(איליין ואלן נסעו ללונדון)

פירורים

חברים יקרים,

מבצע לא קל למצוא פירורים לפני ערב ראש-השנה כיוון שהכל כבר נקי, מסודר וארוך לקראת החג. אך בכל זאת מצאתי עבורכם, קוראים נאמנים כמה חדשות שקרו השבוע.

ראשית - נברך את דבי ושמואל לבית חצור שהפכו לסבא וסבתא רבה - ברוכים הבאים לרשימת המכובדים שכבר זכו לתואר. מזל-טוב וכן ירבו.

בליל-שבת בערב רב משתתפים, חגגתם מעין את חגיגת בר-המצווה שלו.

אמנם נאלצנו לחכות מעל לחודשיים למסיבה שתוכננה לפני המלחמה, אך מה להגיד, היה שווה לחכות. השור המסתובב/משתולל היה אטרקציה נהדרת לכל הגילאים, ומקטן ועד גדול ניסו את מזלם על גבו של השור. מזל-טוב כבר אמרנו...

באותה הזדמנות ומאותה סיבה, נאחל גם הרבה מזל-טוב להדס ויסבקר והמשפחה שגם חוגגים השבוע את מסיבת בר-המצווה שלו. גם הדס נאלץ לדחות את המסיבה בעקבות המלחמה.

להתראות לדרור ודייל, טלי וסבא מייק שבהחלט הוסיפו לנו מהצבעוניות האוסטרלית בעת ביקורם הקצר בארץ. חברה תחסרו לנו אז תבואו לבקר שוב ומהר.

חברי גרעין "צבר" ירדו לשייט קייקים ב"אבו-קייק יחד עם החברה הצעירים של ועדת בנים. לאחר השייט זכו, כמיטב המסורת בארוחת-ערב כיד המלך, וכל זה כדי לגשר ולחבר בין שתי קבוצות הצעירים.

בשבוע הבא יוצאים חברי הגרעין לטיול של שלושה ימים לתל-אביב והסביבה, ירושלים, הנגב וכמובן איך אפשר בלי מצדה ושביל הנחש בשעת הזריחה. אך על כל זה נספר כבר כשנחזור מהטיול, מבטיחים.

חברה, כדאי לנצל את השבועות האחרונים של הבריכה, כי למרות שזה נראה רחוק, חודש אוקטובר כמעט בפתח ואתו סימני הסתיו האמיתיים. ואם בסממני הסתיו אני כותבת, אז ניתנה לי ההזדמנות לפתוח את הדלת ולתת לשנה החדשה להיכנס ולקוות ולהתפלל שתהיה זאת שנה של סליחות וסבלנות, טוב לב, שקט והקשבה לזולת, בריאות ואושר והצלחה כלכלית, והעיקר שנדע לכבד אחד את השני. לקום כל בוקר מחדש עם חיוך של אושר ואהבה לאורך כל שעות היממה.

ברגע האחרון – לאורה נמלי שהגיעה לביקור קצר. ברוכה המבקרת.

שנה – טובה ומתוקה ומתוקה
לכל בית – כפר – הנשיא

מאיתנו: שגיב, שירה, ירין, דרור, גלעד וארי לבית משפחת שטיינר

ולחגיגת בר המצווה של **תום מעין** כתב אבי רוזנקרנץ את אלה המילים

לכל איש יש שם
אבל לא לכל אחד קוראים – תום
כי תום שלנו
הוא יחיד ומיוחד.

יש ילדים שקוראים להם – שלום
והם כל הזמן מחפשים מלחמה...
יש בנות שקוראים להן – נחמה
שהוא אפילו שם של כינה

יש מי שקוראים לו - שליו
 והוא לא זז בלי ריטלין...
 ויש מי ששמו - זאב
 והוא פחדן כמו שפן
 מי היה מאמין...

יש מי שקוראים לה - שיר
 והיא מזייפת איום ונורא...
 ואחרת עונה לשם יפית
 והיא מכוערת כמו עכברה...

יש ילד שקוראים לו - גיל
 והוא עצוב, ממש דיכאון
 ויש מי ששמו חזק ונוקב כמו -דין
 אבל הוא עצמו, חנון חלש ועדין...

יש בנות ששמן
 נוי, חן, טל, גל, שי, ובר
 ויש בנים ששמים
 ממש אותו הדבר..

אבל לתום שלנו, השם מתאים בול
 כי תום שלנו הוא זך וצלול
 מלא אהבה ותמימות ויושר וכן
 לא יודע להגיד, לא, שמח לומר - כן

לכל איש יש שם
 אבל לא לכל אחד קוראים - תום
 כי תום שלנו
 הוא יחיד ומיוחד.

יכולנו להרבות עליו הרבה שבחים ומילים
 ומזל שאי אפשר לראות עליו שהוא מצנעה מאדים...
 לכן נסיים בהרבה איחולים
 למזל טוב לפי כל הכללים.
 עד מאה ועשרים על תשתנה אפילו לרגע אחד
תישאר פשוט תום ילד יחיד ומיוחד

אבי ר.

תכנית לערב ראש השנה תשס"ז - יום שישי 22/9

18:45 – נתכנס בחדר-האוכל

19:00 – טכס לקבלת השנה החדשה
לאחר הטקס ארוחת ערב חגיגית

20:15 – נעבור למרפסת חדר-האוכל
לטבול תפוח בדבש
קפה / תה ועוגות
להמתיק לנו את השנה החדשה

21:00 – התכנסות בבריכה עם בר ופיצוחים
21:30 – להקת "אצבע דיגיטלית"
שתשמח את כולנו
בשירי שנות ה-60 לשנה החדשה
שתהיה הרבה יותר טובה.

יום שבת 23/9 – "שוק קח-תן"
במשק הילדים הביאו איתכם חפץ כלשהו
ומאכל טעים.

שתהיה לכולנו שנה הרבה יותר טובה
בריאות ואושר לכולם

מה צריך לעשות כדי להתחיל מחדש?

בפרוס עלינו חגי תשרי, זה הזמן לחשבון נפש,

להיפרד מהישן ולפצוח בהתחלות חדשות.
 על מנת להתחדש, יש לפנות מקום בלב ובבית לחדש שיגיע.
 יש להיפרד מחפצים ומרכוש התוקעים אותנו בעבר ולא
 נותנים לנו להמשיך הלאה.

ההזדמנות תינתן לכולם
 "במסיבת התחדשות"

שוק "קח-תן"

שתתקיים ביום שבת 30/9/06

בשעות 11:00 - 14:00 במשק ילדים

אתם מוזמנים להיפרד מחפציכם הישנים ולהביא מכל הבא
 ליד, וגם לקחת מכל הבא ליד:
 ספרים, צעצועים, בגדים, דיסקים, כלי מטבח, רהיטים, כלי
 נגינה ועוד - כמובן הכל במצב טוב.

כמו כן תתקיים ארוחה בסגנון "POT LUCK" בה כל אחד
 מביא מאכל מהבית וכולם משתתפים במשתה המגוון.

להשלמת ההתחדשות נקיים טקס תשליך לבריכת משק
 הילדים, לתוכה נשליך את כל המעצורים והתקיעויות שלנו,
 מאיתנו והלאה.

אז הכינו חפצים לשוק "קח - תן"
 הכינו מאכל טעים ונעים
 ופיתחו את לבכם וביתכם לחדש שיגיע.
 רג'י והצוות

בית כנסת

"התוצאה החיובית מבחינתי לא מצביעה על ניצחון של זה או אחר והיא לא
 לטובת אדם מסוים או לאנשים מסויימים, אלא לטובת המקום שבו אנו חיים
 ולהאדרת שמו כמקום דמוקרטי שיודע לקבל את הזר בתוכו ואת המנוגד

לדעתו, והכל למען האחוה, השיתוף וכיבוד רצון האדם כאדם". (עד כאן ציטוט של שבי).

שמחתי מאוד לקרוא את כתבתו של שבי מהשבוע שעבר. אני מאמינה שהמקום נחוץ לנו גם כקהילה וגם כאנשים. אני סבורה שבית-כנסת יכול להקל על הקשיים של החיים הנפשיים של הרבה מאיתנו, ולא חשוב לאיזה זרם של יהדות הוא שייך. כל אחד עם האמונות שלו ובדרך שלו. הרי המסורת שלנו מלאה בדוגמאות של דרכי תפילה שלא לפי המקובל ביהדות הממוסדת.

את הפרטים אפשר לסדר בתקנון שיסדיר את התהליכים שיספקו את הצרכים של כולנו, ואני בטוחה להתפשר על הדרישות. אשמח להיות שותפה במפעל חשוב זה ולתרום מזמני ומניסיוני יחד עם האחרים.

תרצה בן-דוד.

מכתב תגובה לשושנה- "בית כנסת מהו?"

מאת דריה טל-בילגורי

שושנה,

תגובתך מהשבוע שעבר לבקשתו של שבי לגבי הקמת בית הכנסת העלתה בי רגשות ומחשבות רבים. עד כה לא התעמקתי ביוזמתו של שבי כלל. גם לא ראיתי את האסיפה. בכוונה שמרתי על מרחק: אלון ואני איננו יודעים איפה נחיה בעתיד והנושא קצת רגיש מדי בשבילי. ובכל זאת, לאחר קריאת מכתבך, חשתי צורך לחלוק כמה מהמחשבות שעלו אצלי בשבוע האחרון.

במכתבך כתבת כי את מפחדת מהקמתו של בית כנסת בקיבוץ ("אני אפילו פוחדת ממהו כמו בית כנסת "אמיתי"). ומפני החלטות נוספות שיגיעו בעקבותיה ("מי ומתי יתחילו להפיל עלינו חוקים של שבת וחג, ועירוב, וצנעת הפרט, ושיהיה שקט, ושלא ייסעו באזור זה בשבת"). אני מודעת לבעייתיות ולרגישות של הנושא הדתי בארצנו, ומניחה שמקורם של הפחדים קשור לבעייתיות זו. ובכל זאת אינני חושבת שהפחד מבוסס. אנסה להסביר מדוע במספר נקודות:

ראשית, נראה לי שכל מי שבחר להקים את ביתו ולחיות בכפר הנשיא עשה זאת מתוך אהבתו למקום כמות שהוא עכשיו, כולל אופיו החילוני. אני חושבת כי לאדם המחפש אורח חיים דתי, קל יותר יהיה לחפש מקום דתי לחיות בו מלנסות להשתלט על קיבוץ חילוני ולכפות את רצונותיו על המקום. שבי חזר

והצהיר שוב ושוב שמטרתו אינה חורגת מהקמת מקום התכנסות ותפילה לאנשים החפצים בכך במצבים מסוימים, וכי אין לו שום כוונה להגביל את תושבי המקום בשום דרך שהיא. אך גם אם ימצא אדם כזה, הרי שאם כל חברי הקיבוץ חילוניים, ואם על מנת להעביר חוק מסוים יש לאשררו במספר ועדות והצבעות, ואם רק לחברי המקום הזכות להצביע- כיצד יצליח אדם זה לקום בוקר אחד ולהעביר חוקים אשר נוגדים את אופי המקום ותושביו?

ואם נשאל את עצמנו- "מה אם עובדת הקמתו של בית כנסת בקיבוץ תתחיל למשוך הנה תושבים דתיים שיום אחד יהפכו כאן לרוב וישנו לבלי הכר את אופי המקום?" ובכן, גם כאן לא נראה לי שיש ממה לדאוג- הרי כולנו יודעים כי ההחלטה לצרף אדם זה או אחר לקיבוץ נתונה בידי חברי הקיבוץ בלבד. זאת ועוד- בית כנסת בקיבוץ חילוני איננו המצאה חדשה. בקיבוצים חילוניים רבים בארץ יש בית כנסת- מלכיה, כפר-בלום, מחניים, כנרת, בארי, דגניה א' ודגניה ב' הם רק דוגמאות ספורות. אצל כמה (כנרת, למשל) בית הכנסת קיים כבר עשרות שנים, ובכל זאת קיבוצים אלו נותרו חילוניים כשהיו, ושום חוקים דרקוניים לא הועברו בהם בעקבות הקמתו.

עניין נוסף- רוב בתי הכנסת בארץ נמצאים באזורים מעורבים מבחינה דתית. חלק מלהיות דתי זה להבין כי בדרך חזרה מהתפילה בבית הכנסת בערב שבת, **חובה** להסתכל לפני שחוצים את הכביש. כי למרות ששבת, ואולי בגלל ששבת, יש חילוניים הנוסעים בדרך להורים, או לבילוי. וזה בסדר. אנחנו חיים במדינה דמוקרטית בה לדתי מותר להתפלל, ולחילוני מותר לנסוע בשבת. למה שבקיבוצנו, הידוע כל-כך בסובלנותו, נרצה אי פעם שיהיה אחרת?? דבר אחרון לגבי נקודה זו- אני יודעת כי יש אנשים אשר מודאגים גם מסוגיית המימון. שיחה קצרה עם שבי תוכל להבהיר לכל אחד כי כל האנשים המציעים עזרה במימון בית הכנסת (מדובר בגמ"חים- גמילות חסדים- פרטיים, לא במוסדות כמו חב"ד, תנועת ש"ס או כיוצא באלו) עושים זאת בידיעה כי אין הדבר מקנה להם שום דריסת רגל בדרך התנהלות המקום. יתרה מכך, מהשיחה איתו נראה כי אין להם גם רצון לעשות זאת. הם פשוט שמחים שהם יכולים לעשות מה שהוא מבחינתם מעשה טוב. עד כאן לגבי הפחד.

לשאלת המיקום- יכול להיות שיש עניין שלא הובהר מספיק: שעות פעילות בית הכנסת, אם ולכשיהיה אחד, הן ברובן שעות שונות משעות פעילות מועדון הנעורים- יום שישי לפנות ערב, יום שבת בבוקר. יכול להיות שהקמת בית כנסת ליד הנעורים באמת אינו רעיון מוצלח כל כך, אך החשש כי הנעורים יפגעו מכך נראה לי פחות סביר. דווקא אלו הרוצים בבית הכנסת הם אלו שיצטרכו לסבול את הרעש, ולא להפך. מבחינת הנעורים ותושבי המקום, אולי בחירת ה"הילטון" היא רעיון טוב- המקום יראה פחות נטוש ויותר נקי ומסודר משהוא נראה עכשיו. לגבי יום כיפור- גם אני אינני חושבת שצריך להפסיק לנהל את התפילות במועדון, גם לאחר הקמת בית הכנסת. אם יש משהו שאני מסכימה עימך עליו, שושנה, זה שאופי התפילות שלנו מדי שנה במועדון זה בהחלט משהו שיש לשמור עליו. ממילא לא נראה לי כי בית הכנסת שיוקם יהיה מספיק גדול להכיל את כולם בימים הללו.

דבר נוסף- למרות גודלו של קיבוצנו, יש בכפר הנשיא זרמים אמוניים שונים. למיטב הבנתי בית הכנסת נועד לכולם. באסיפה נקבע כי הניהול של בית הכנסת יעשה על ידי ועדה נבחרת ולא יהיה נתון בידי של אדם יחיד בעל עמדה זו או אחרת. כך שגם החשש לגבי נקודה זו אינו מוצדק.

נקודה אחרונה לפני הסיום, וכאן אחזור, ברשותך, שושנה, לדברים שכתבת- אחד הדברים הראשונים ששמתי אליהם לב בזמן קריאת מכתבך, הייתה

השימוש במילה "תמים" ("אני אוהבת את בית הכנסת התמים שאנחנו עושים לעצמנו...התקהלות תמימה משפחתית מה..."). בעיני השימוש במילה זאת נעשתה ממקום שיפוטי הרואה את המעשה של הקמת בית הכנסת כמעשה שהינו ההפך מתמים- זדוני, חורש רעה. אם יש משהו שניסיוני לימדני זה שהשילוב של דת ושיפוטיות הוא חסר תועלת ואינו מקדם לשום מקום. בעיניי אמונה אין על מה להתווכח. אדם מאמין במה שהוא מאמין, או לא מאמין במה שהוא לא מאמין, כי... "ככה". אין "צודק וטועה". אין "נכון ולא נכון". יש רק "כך ואחרת". השאלה, כמו שדוד העלה כאן לפני כ-3 שבועות בצורה כל-כך יפה, היא האם אנחנו פתוחים ובטוחים מספיק בעצמנו על מנת לקבל את האחר.

לסיום אני רוצה לחזור לזווית אישית יותר. בעבר, היו אנשים ששאלו אותי כיצד הקשר שלי ושל אלון מתקיים מבחינה אמונית, ומדוע בחרנו לגור בקיבוץ. התשובה לשתי השלשות היא מאוד דומה: כשבחרתי להקים את חיי עם אלון, עשיתי זאת מתוך אהבה לאדם שהוא ולאמונותיו. עד כמה שאמונותיו מעמידות אותי לעיתים במצבים לא פשוטים, מעולם לא רציתי לשנותן, וקיבלתי אותן כחלק בלתי נפרד ממה שהוא. אמונותיו הן חלק מהסיבות שאני כל כך אוהבת אותו. על אותו משקל, כשבאנו לכפר הנשיא עשינו זאת מתוך אהבה למקום ולאמונות של האנשים החיים בו. עד כמה שאורח החיים כאן מעמיד אותנו לעיתים במצבים לא פשוטים, מעולם לא רצינו לשנותו, ואנחנו מקבלים אותו כחלק בלתי נפרד מהמקום. האמונות של אנשי המקום הן חלק מהסיבות שאנחנו כל כך אוהבים את הקיבוץ. בכבוד רב ובברכת שנה טובה,

דריה

הסיפור האמיתי בלי ספקולציות

ושוב אנחנו מתפלמסים בנושא דת וכפייה.

אולי יש מקום להסביר מעט מאין נובעת הסתייגותי הקטנה. בראש פינה ברחוב העליון (מה שנקרא היום אתר השיחזור) נולדתי וגרתי ליד בית הכנסת הגדול. היתה בו כמובן בבית התפילה המדהים הזה, הפרדה מאוד ברורה בין עזרת נשים לעזרת גברים כל הימים.

החג היחיד בו היינו כולנו היו מתכנסים במקום אחד – גברים נשים וטף, היה בעזרת הגברים, ב"שמחת תורה", חג שאהבתי במיוחד. רוקדים ושרים ושמחים בתורה שהנה שוב נתחיל לקרוא בה מבראשית. מלפני ארון הקודש קורא החזן לאבות שלנו ולאחים שחגגו גיל מצוות, להתכבד ולשאת את התורה בידיהם, כולנו היו שרים ורוקדים סביב התורה. וכשהיה נושא התורה חולף לידינו היו נוגעים בה בקצה האצבעות ביראת קודש ומנשקים את התורה.

כל ילד הגיע לבית הכנסת עם דגל, עליו ציור של תורה ופתייתי זהב מפוזרים עליו. בראש המקל ננעץ תפוח עץ ובתוכו דלק לנו נר. לכל אחד מאיתנו היה את הדגל הכי יפה.

לימים משהפכתי להיות אם, בשמחת תורה הייתי לוקחת את ילדי שלי לבית הכנסת, לכל ילד הכנתי דגל עליו תפוח ונר. ושרנו עם כולם בבית הכנסת וניל קיבל גם הוא את הכבוד לשאת את התורה, ומאוחר יותר גם קראו לאלעד לשאת את התורה בגאווה.

מאז הגיעו לעולם נכדותי, מידי שנה בשנה אנחנו הולכים לבית הכנסת הגדול בראש פינה, נפגשים עם נשים גברים, שהיו פעם ילדים בגילי בני כיתתי, סבים וסבתות שבאים מכל קצוות הארץ להיזכר ולחוג, בחוג המשפחה. וזכרונות בית הכנסת, מפגש שנתי מלבב.

לפני שנה הגעתי לבית הכנסת כהרגלי בערב שמחת תורה, עם ילדי ונכדותי ואני חשה מיד שמשהו כאן לא כימים ימימה.

הנשים המבוגרות והצעירות עם ילדיהם, עמדו שעונים כולם אל הקיר הקרוב לדלת הכניסה, ולא ישבו במושבים הפנויים. נכנסתי פנימה כמה שיותר קרוב לארון הקודש והתישבנו של על ספסל המתפללים, הפעם בהרגשה מוזרה, לא הבנתי למה היינו אנחנו היחידים שישבנו. גברים בכותנות לבנות וכיפות לבנות חלקם עם זקנקנים צעירים, ריקדו להם להם סביב ארון התורה ושרו זמירות של חג...

מיד ניגש אלי אביב קלר (בן כיתה של אמא שלי) חזן בבית הכנסת הזה שנים רבות, ולחש לי: - שושנה'לה אי אפשר יותר לשבת כאן, בעזרת הגברים. בקי'צר דברים השתנו.

- לכו ליד הדלת, אסור לשבת כאן, אמר בלחישה רמה ורוטנת איש מאחורי גבי.
 - מה קרה? שאלתי את אביב דור שלישי במושבה.
 - נו, יש כאן עכשיו אנשים חדשים בבית הכנסת והם קובעים את החוקים. והם לא בעד שנשים יכנסו לעזרת הגברים.
 - תגיד להם שאני הייתי כאן קודם. אמרתי והתמקמתי בהתרסה, אבל בתוכי, חשתי חוסר נוחות והנאה, כאחת נטשה אותי אווירת החג.
 ברגע אחד ה"חדשים" האלה – רובם ככולם חוזרים בתשובה, שרק אתמול הגיעו לכאן, לקחו לי את אחד המקומות שאני הכי שייכת אליהם ואשר שייכים לעברי הטוב. ואני כועסת על כך עד ימים אלה.
 בשמחת תורה השנה כבר לא אלך לשם.

עכשיו את מקווה שמי חושד בי שאני חשדנית מבין ממה אני חוששת?
 ולמה בדיוק אני מתנגדת?

גם כאן יגיע היום שיבוא "דור אשר לא ידע את יוסף" והם עלולים לקלקל את מה שדריה ואני רוצות שימשיך, כמו שכתבת את דריה: **"אם יש משהו שאני מסכימה עימך עליו, שושנה, זה שאופי התפילות שלנו מדי שנה במועדון זה בהחלט משהו שיש לשמור עליו"**.

אני מוכנה לקבל את האחר השאלה היא אם האחר מוכן לקבל אותי.

בברכת שנה טובה ומבורכת
שושנה שרקי

רשימת שומרים לשבוע מ-22/9 עד 28/9

שם השומר	תאריך	יום
יאסו אישימארו	22.9.06	שישי
אלעד שרקי	23.9.06	שבת
אורי אדלשטיין	24.9.06	ראשון
יגיל אורן	25.9.06	שני
אשר איילון	26.9.06	שלישי
דוד אייל	27.9.06	רביעי
אלברט אילייב	28.9.06	חמישי

שְׁנָה טוֹבָה / לאה נאור

שְׁנָה טוֹבָה, שְׁנָה טוֹבָה, שְׁנָה טוֹבָה,
שְׁנָה שְׁקֵטָה, שְׁנָה יְפָה, שְׁנָה שְׁלוֹה,
שְׁהַשְׁנָה הַזֹּאת תִּהְיֶה שְׁנָה טוֹבָה.
שְׁנַת שְׁלוֹם וְשְׁנַת חֵלוֹם וְאַהֲבָה.